

Slovo života

„Lebo Bohu nič nie je nemožné.“ (Lk 1, 37)

Sme pri opise zvestovania.

Archanjel Gabriel prišiel k Márii z Nazareta a oznámil jej Božie plány s ňou: počne a porodí syna Ježiša, ktorý „bude veľký a bude sa volať synom Najvyššieho“¹. Táto epizóda priamo nadväzuje na iné udalosti v Starom zákone, keď neplodné alebo staršie ženy zázračne porodili a ich deti mali zohrať dôležitú úlohu v dejinách spásy. Tu Mária, hoci chce v plnej slobode prijať poslanie stať sa matkou Mesiáša, uvažuje, keďže je panna, ako sa to stane. Gabriel ju uisťuje, že to nebude dielom človeka: „Duch Svätý zostúpi na teba a moc Najvyššieho ťa zatieni.“² A dodáva: „Lebo Bohu nič nie je nemožné.“³

„Lebo Bohu nič nie je nemožné.“

Toto uistenie, ktoré znamená, že žiadne Božie vyhlásenie alebo prísľub nezostane nesplnený – lebo pre neho nič nie je nemožné –, možno formulovať aj takto: s Bohom nič nie je nemožné. V gréckom texte tento významový odtieň: „s Bohom, v jeho blízkosti alebo spolu s ním“ vyjadruje jeho blízkosť k človeku. A skutočne, pre človeka alebo pre ľudí, keď sú spolu s Bohom a slobodne ho prijímajú, nie je nič nemožné.

„Lebo Bohu nič nie je nemožné.“

Ako môžeme naplniť toto slovo života? Predovšetkým tak, že s veľkou dôverou uveríme, že Boh môže

konať vnútri a aj popri našich obmedzeniach a slabostiach, a takisto aj v najtemnejších životných situáciách.

Takúto skúsenosť prežil aj Dietrich Bonhoeffer, ktorý počas väzenia, ktoré viedlo k jeho poprave, napísal: „Musíme sa stále znova ponárať do Ježišovho života, do jeho slov, konania, utrpenia a smrti, tak spoznáme, čo Boh sľubuje a plní. Isté je (...), že pre nás už neexistuje nič nemožné, pretože nič nemožné neexistuje pre Boha; (...) my istotne nemáme očakávať nič, na druhej strane však môžeme prosiť o čokoľvek; isté je, že v utrpení je ukrytá naša radosť a v smrti náš život... Na toto všetko Boh v Kristovi povedal ‚áno‘ a ‚amen‘. Toto ‚áno‘ a ‚amen‘ sú pevným základom, na ňom stojíme.“⁴

„Lebo Bohu nič nie je nemožné.“

V snahe prekonať to zdanlivo „nemožné“ našich nedostatkov a dosiahnuť „možné“ celistvého dobrého života, zohráva rozhodujúcu úlohu komunitný rozmer, ktorý sa rozvíja tam, kde učenici žijú medzi sebou podľa nového Ježišovho prikázania, a tak vytvárajú v sebe, jednotlivo i spoločne, domov, v ktorom prebýva moc vzkrieseného Krista. V roku 1948 Chiara Lubichová skupine mladých rehoľníkov napísala: „A vpred! Nie vďaka našim úbohým a slabým silám, ale vďaka všemohúcnosti jednoty. Ja som celkom hmatateľne zažila,

že Boh medzi nami koná nemožné, zázraky! Ak zostaneme verní nášmu poslaniu (...), svet uvidí jednotu a s ňou plnosť Božieho kráľovstva.“⁵

Pred rokmi som bol v Afrike a často som bol s mladými ľuďmi, ktorí chceli žiť ako kresťania a hovorili o mnohých ťažkostiach, s ktorými sa vo svojom prostredí denne stretávajú, keď sa snažia zostať verní požiadavkám viery a učeníu evanjelia. Rozprávali sme sa o tom celé hodiny a nakoniec sme vždy dospeli k rovnakému záveru: „Sami to nedokážeme, ale spolu to je možné. Sám Ježiš to zaručuje, keď sľubuje: ‚Kde sú dvaja alebo traja zhromaždení v mojom mene (v mojej láske), tam som ja medzi nimi.“⁶ A s ním je všetko možné.

*Spracoval Augusto Parody Reyes
a tím Slova života*

¹ Lk 1, 32.

² Tamtiež, 35.

³ Tamtiež, 37.

⁴ D. Bonhoeffer, *Resistenza e resa*, ed. San Paolo, Cinisello Balsamo 1988, s. 474.

⁵ Chiara Lubichová, *Lettere dei primi tempi*. Rím: Città Nuova, 2010, s. 164.

⁶ Porov.: Mt 18, 20.